

for at optage denne Sag, om Statsanstalten ikke ligesom paadrager sig et vist Odium ved at lade andre gaa i Spidsen der, hvor det vilde være naturligt, at den gik i Spidsen. Naar man overhovedet har en Statsanstalt til at eksploitere Formaal, der i og for sig ligge det private Initiativ meget nær, saa synes man ogsaa nok at kunne forlange af Statsanstalten, at den skal gaa i Spidsen med Hensyn til Udviklingen og skal indføre det nyeste, for saa vidt det er godt. Da nu disse Karensforsikringer utvivlsomt indeholde meget godt, vilde det have været naturligt, om Statsanstalten havde optaget denne Opgave. Det har den ikke gjort, den har overladt det til de private, og efter at disse nu have arbejdet med Sagen i en Del Aar og indvundet Erfaringer, vil Statsanstalten kunne benytte disse Erfaringer ganske gratis. Det er altsaa en Betragtning, som, jeg synes, der er Anledning til at drage frem, at naar Statsanstalten vil forstaa sin Opgave rigtigt, bør den netop som Statsanstalt gaa i Spidsen for Udviklingen. Det er noget, som ogsaa paa et andet Sted i Betænkningen er udtrykt derved, at man haaber, at Statsanstalten herefter ikke vil vise den Opgave fra sig, som ligger i Indarbejdelsen af ny Forsikringsformer.

I Forbindelse med, hvad der saaledes er udtalt i Betænkningen, staar en anden Anke mod Statsanstalten. Mindretallet maa dog ikke opfattes saaledes, som om det skulde være tilbøjeligt til i det hele at anke over Statsanstaltens Virksomhed. Det er saa langt fra. Man erkender i fuldt Maal, at Statsanstalten er bestyret af fortreffelige, indsigtfulde og dygtige Mænd. Det er slet ikke paa det Omraade, at man fremsætter nogen Bebrejdelse eller nogen Anke, men det er Udførelsen af Hvervene, som man ikke finder paa alle Punkter er en saadan, som det vilde være naturligt for en Anstalt af den Betydning og Rang, som Statsanstalten har. — Det andet, jeg vilde nævne, er dette, at Statsanstalten i sine Forbindelser med de Selskaber, der optræde som Agenter for den, ikke just lægger særlig Vægt paa at lade det fremtræde med fuld Klarhed, at disse Selskaber i Virkeligheden ikke ere andet end Inkasatorer eller Erhvervsagenter for Statsanstalten, og det forekommer mig, at det i forskellige Henseender ikke er ganske heldigt. Folk blive let vildledede af dette Forhold, og det burde Statsanstalten ikke finde sig i. Det turde komme særlig frem i de af disse forskellige Selskaber udsendte Bekendtgørelser, thi de reklamere

med Statsanstalten paa en Maade, som jeg ikke synes altid er heldig, jeg synes ikke en Gang, det er rigtig passende og ikke ganske rigtigt, hvad der i saa Henseende fremkommer. Derom skal jeg indskrænke mig til at henvise til, hvad der er udtalt i Betænkningen. Nu kan man sige, at det kan Statsanstalten ikke gøre noget ved; naar disse Selskaber indlade sig paa at skrive i Bladene, saa kommer det ikke den ved. Ganske vist, det kan man sige, men det vilde forekomme mig naturligt, om Statsanstalten vilde sige til disse Agenter: Vi ville virkelig have Sagen indrettet saaledes, at den, der i nogen som helst Henseende optræder som staaende i Forbindelse med os, som henter sit Lys fra os som fra Solen, skal optræde paa en saadan Maade, at vi alle i Maader fuldt kunne forsvare og anbefale den. Det er det, der forekommer os ikke just at være Tilfældet. Som Bilag til Betænkningen er aftrykt en Annonce fra „Andelsudvalgets Livsforsikringsafdeling“, og hvis ærede Medlemmer ville se den igennem, ville de vistnok finde, at den ikke udmærker sig ved nogen Finhed i Reklamen, men tværtimod gaar saa vidt, som man overhovedet ser de mest vidtgaaende næringsdrivende gaa i deres Reklamer. Men jeg skulde tage meget fejl, hvis ikke allerede den Omstændighed, at der er rørt ved disse Spørgsmaal, har vist sin Virkning og har haft sin gode Indflydelse, og det kunne vi naturligvis kun være meget vel tilfredse med. Der er nemlig i de sidste Dage leveret mig et Udsklip af et Blad, hvor dette samme Selskab, der kalder sig „Andelsudvalgets Livsforsikringsafdeling“, reklamerer paa en ganske anden Maade end tidligere. Det reklamerer ganske vist med sin Overenskomst med Statsanstalten for Livsforsikring, men det gør det uden den overdrevne og svulstige og ikke ganske korrekte Udtryksmaade, som er benyttet i den Bekendtgørelse, der er aftrykt som Bilag til Betænkningen. Det kan kun være Mindretallet en stor Glæde, hvis det maa antages, at allerede de Bestræbelser, vi i saa Henseende have udfoldet — det hele har naturligvis været sendt til Overvejelse paa andre Steder — skulde have medført noget saadant, og det vilde vi anse for meget heldigt. — Stillingen er altsaa den, at jeg paa disse Medlemmers Vegne ikke ønsker eller agter at modsætte mig Lovforslaget. Jeg henstiller ganske, om nogle af disse Medlemmer ikke ville stemme for Forslaget, men der er ikke stillet Ændringsforslag til at forandre det. Med disse